ἐνταφίασαν ἐκεῖνο τὸ παρθενικὸν τοῦ Παρθενίου σῶμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁποῦ αὐτὸς ἔκτισεν. Ἀλλὰ πάλιν καὶ μετὰ τὴν ἐνταφίασιν τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Λειψάνου δὲν λείπει ἀπὸ τοὺς θλιβομένους καὶ ἐπικαλουμένους αὐτὸν εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ τοὺς βοηθᾷ ἑτοιμότατα, νόσους διώκων καὶ δαίμονας, πάθη ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰώμενος, καθὼς καὶ πρότερον ἐτέλει ὁ συμπαθέστατος, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΗΝΙ Ι'.

Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ.

ΚΑτὰ τοὺς χρόνους τοῦ δυσσεβοῦς Σεβήρου ἦτον εἰς τὴν Ἀσίαν ἕνας ἡγεμὼν ἀπηνὴς καὶ ἀνήμερος, Λουκιανὸς ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐβασάνισε πολλοὺς χριστιανοὺς διὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὴν εὐσέβειαν, νὰ προσκυνοῦσιν ἀναίσθητα εἴδωλα. καὶ μαθὼν ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαγνησίας ἦτον ἕνας ἱερεὺς, Χαραλάμπης ὀνομαζόμενος, καὶ ὕβριζε τοὺς θεοὺς, διδάσκωντας τοὺς λαοὺς παῤῥησίᾳ νὰ πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐθυμώθη, καὶ ἔστειλε στρατιώτας νὰ τοῦ τὸν φέρουσι, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἠρώτησε. Διατί ἐκαταφρόνα τὰ εἴδωλα καὶ τὰ βασιλικὰ δόγματα; Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο· Ἐγὼ ὑπακούω τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ τὰ δίκαια καὶ σωτήρια προστάγματα, ἀμὴ ὁ Σεβῆρος γράφει γήϊνα καὶ ἀσύνετα λόγια, ἐπειδὴ προστάσσει νὰ προσκυνᾶτε διὰ θεοὺς ἀναίσθητα καὶ ἄψυχα εἴδωλα, καὶ παραδίδει τὰς ψυχάς σας εἰς θάνατον· ἀμὴ ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς δίδει ζωὴν αἰώνιον καὶ μακαριότητα εἰς τοὺς δούλους του· καὶ ὅπου ἐπικαλεσθῇ τὸ παντοδύναμον αὐτοῦ ὄνομα, φεύγουν οἱ δαίμονες ὁποῦ προσκυνᾶτε, ὡς ὑποχείριοι καὶ ἀνίσχυροι, καὶ πᾶσα ἀσθένεια ἀνίατος ἰατρεύεται. Λέγει τον ὁ ἄρχων. Ἄφες τὴν περισσολογίαν γέροντα, καὶ κάμε ὡς φρόνιμος τὸ συμφέρον σου, προσκύνησον τοὺς θεοὺς πρὶν δοκιμάσῃς τὰ σκληρὰ καὶ πάνδεινα κολαστήρια. Καὶ ὁ Ἅγιος· ἐὰν δὲν βασανισθῶμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, δὲν κληρονομοῦμεν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ εἰς τὸν Παράδεισον. Τότε ταραχθέντες οἱ ἄρχοντες, ἤφεραν τὰ δεινότερα κολαστήρια, λέγοντες· Θῦσον τοῖς θεοῖς κακὴ κεφαλή. Καὶ ὁ Ἅγιος· Μὴ γένοιτο νὰ γένω τόσον μωρὸς καὶ ἀνόητος, νὰ προσκυνήσω τοὺς ἀναισθήτους δαίμονας ὁποῦ σέβεσθε· οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ φοβοῦνται τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ φεύγουσι. Τότες ἐγύμνωσαν αὐτὸν, καὶ λαβόντες χειράγρας, ἐκαταξέσχιζαν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τοὺς πόδας τὰς σάρκας του. ὁ δὲ μακάριος ὑπομένων γενναίως αὐτὴν τὴν ἀνύποιστον βάσανον, καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα δεινῶς σπαραττόμενος, ἔλεγεν· Εὐχαριστῶ σας ἀδελφοὶ, ὅτι βασανίζοντές μου τὸ σῶμα, προξενᾶτε τῆς ψυχῆς μου εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα αἰωνίαν μακαριότητα. Ταῦτα λέγοντος τοῦ

Ἁγίου,